

2450.

Разлива правда на съда маркучът
Без ценоразпис, а по договоряне
И кандидатите да я получат
Очакват я с надежди претоварени.

Съдиите са личности достойни,
Къде ли не са по света прочути те –
Напълно са клиентите спокойни,
Че няма да ги лъжат със валутите.

За слава на съдебната система
Тук правдата се лее със гаранция,
Умът се покорява на Корема,
А той е най-последната инстанция.

Със този вид - приветлив и удобен,
Съдът прилича на общонароден.

2451.

Посред селенията селения
С постановление се утвърди
И без да крие своята простотия
Успя културата да победи.

Навлезе в министерските отдели
И без забавяне ги оглави
Със крайна цел цветята разцъфтели
За вредни бурени да обяви.

А във затишието безпросветно
Фондацията “Знаме на мира”
Получи пълно право безотчетно
Да харчи от народната парá.

Трудът ѝ бе с внушителен мащаб
И произведе хълмове от скрап.

2452.

Изчезват видовете на животните,
Изчезват постепенно, безвъзвратно
И първите, и вторите, и ... стотните
С участието наше всеобхватно.

Сами ли ще останем на планетата
Ведно с опитомените говеда?
От дивата естественост парчетата
Награда са за нашата победа.

На погребенията счетоводството
Се улеснява от “Червена книга”,
Подържана с пари от Ръководството
На щедрата Екологична лига.

Това донякъде е улеснение
И дар за бъдещите поколения.

2453.

Поезията и престъпността
Взаимно твърде рядко се възпяват,
Защото разделителна черта
Помежду тях законите поставят.

Престъпността обаче се крепи
С умение да се организира,
Безпаметно властта когато спи
Или в партийни свади се раздира.

Това затрогва не един поет
Да сътворява стихове прекрасни
С възхвала на безпримерния ред
При хората с професии опасни.

“Разбойници”*, ”Бандити”** и “Корсар”***
са в този поетичен инвентар.

(Шилер*, Киплинг**, Байрон***)

Библейски напеви

(Опус 2454-2480)

Когато бе му поверен светът
Бог бе почти изцяло безтелесен,
Сред Нищото се носеше без път
Във мисли за величие унесен.

А близо до безплатното сърце
Завито в незапочналото Време
Се криеше невидимо зрънце,
Кое то бе на бъдещето семе.

Започна Времето с огромен взрив,
Вселената напираше навънка
И Бог желаше да е щастлив,
Но тъмнината се оказа спънка.

И каза Той “Да бъде светлина!”
Така изгря фотонната вълна.

2455.

Привлече ангелите светлината,
Но като духове без телеса
Със Бога да споделят самотата
Във пресните все още небеса.

Бе неудобно да си безтегловен
Сред пълния със кванти небосклон,
Но ангел млад, едва шейсетвековен,
Извика “Нужен ни е Хигс-бозон!”

“И аз това си го помислех точно”
Се плесна Бог по липсващия врат
И без да ще превърна се задочно
Във първия научен плагиат.

Със масата процесът продължи –
Вселената започна да тежи.

2456.

Лъчи с елементарните частици
Препускаха навред и там, и тук,
Но Бог постави всички във редици
И сътвори посоки север-юг.

А Таблицата ни периодочна
Все още празна бе от край до край
И работа започна титанична
Във още недовършения рай.

Бог се зае най-първо със протона,
Баща на бъдещия водород –
Три кварки залепени с два глюона
И със безсмъртен го дари живот.

За този труд Вселената ни млада
Го надари със първата награда.

2457.

Галактики, слънца, звезди, комети,
Разбягваха се в разни направления,
Слънцата се уреждаха с планети
Съгласно Божето благоволение.

Бог беше изтощен, но и доволен
От хода на огромното строителство
И всеки ангел, кротко богомолен,
Се радваше на Боже покровителство.

А Луцифер оказа се единствен
Със недостойно вражо поведение
И заради характера безчинствен
Бог го изрита без предупреждение.

По-късно за всеобща изненада
Успя да се вреди за шеф на ада.

2458.

Но Бог разбра, че е дошъл момент
Да сътвори научните методи –
“Анализ” и “синтез”, “експеримент”,
За още неродените народи.

Избра си незначителен прашец
В космическа провинция далечна
И там със чувство на голям творец
Захвана се с идеята човечна.

Прашеца кръсти с името Земя,
Дари го с материци и морета,
А после постепенно съумя
Да го снабди с трева и със дървета.

И даже сътвори едно прасе
Високата трева да опасе.

2459.

Прасето не пасе трева обаче,
Но Бог се увенча все пак с победата
И нуждата от бъдещи водачи
Запълни окончателно с говедата.

Така подготви почва за Човека,
За Господ главното предизвикателство,
Планиран в райската библиотека,
Но после станал жертва на предателство.

За Луцифер и тайните агенти
Не се оказа тежко затруднение
Да изкопират всички документи
В неохраняваното заведение.

За акта “Очовечване” по план
Един часът следобед бе избран.

2460.

Забъркана бе осветена кал
Тъй както е в библейското сказание,
Бог лично бе подробно я опял
Преди след туй да иде на събрание.

Това бе явствен знак за Луцифер
И неговите адски поделения
Да пратят Господ за зелен хайвер
За смях на всекосмичните селения.

В единствения брой на “Райски глас”
Обвиха томовете преиздадени
На Луцифер, от ада вдъхновен,
И в рая на полвин цена продадени.

Разкрито бе деянието мръсно,
Но за поправка беше вече късно.

2461.

Измамен беше първият човек,
Рождението му бе нередовно,
На копелетата живот нелек
Се дава... И това е безусловно.

Жена му, че е рожба на ребро
Чрез метода на клетъчна култура
И мирис на божествено мирó,
Не е наука, а литература.

Сравнително бе бракът им нелош,
Скитосваха из райските градини
Без всяко право на квартирна площ,
Но с право на храна и витамини.

Такъв живот не искаха да водят
И затова решиха да си ходят.

2462.

Бог бе обхванат от божествен бяс
“Чертогът ми не е еврейска хавра!
Омръзна ми да се разправам с вас!
Не сте вий стока, а сте райска гавра!”

Платиха им като прощален знак
Парите без последната им вноска
И ги изхвърлиха през своя праг
В Земя, която беше доста плоска.

Те бяха само двама в този свят,
За комунизъм беше рано още,
Наложиха им се в мъки да търпят
Работните неволи дни и нощи.

Освен това те имаха контракт
На Бога дан да плащат пак, и пак.

2463.

И във това критично положение
Родът човешки почна размнижение.

Трудолюбивата красива Ева
Набързо се научи да зачева

И със течението на годините
Гълчава детска ечна из градините

А двамата ѝ синове растяха
И всеки си направи своя стряха,

Но те един на друг басма не цепеха
И затова накрая се изтрепаха,

А Бог следеше своите интереси
И с оглед на това не се намеси,

Остави злобата да се насажда
И все по-рядко взе да се обажда.

2464.

Земята бе широка, плодородна,
Презапасена със естествен тор,
Но хората със алчност безподобна
Имот все още искаха. Позор!

Щом се събраха една рота хора
Се появи явление “Война”
И стана бързо фактор на подбора
Насилието в не една страна.

Родиха се достатъчно евреи
За основаване на свой народ,
За да ги гонят разни дерибеи
През къс или през дълъг период.

Но за което става тука реч,
На Хитлер ада още бе далеч.

2465.

Евреите са племето отрано
С предимство пред останалите хора,
Наричат го сами богоизбрано,
И е на Бог добре дошло при двора.

Мойсей със Бога бе във пряка връзка,
Един на друг си пишеха на плочи,
Чрез него Бог спокойна мъдрост пръска
И Обетована земя му сочи.

А учените и до днес изследват
С тояга как е разделил морето,
По този път успехите напредват
И труд ще публикуват, след което.

Дали е имало такава гледка
За себе си да прави всеки сметка.

2466.

Но странно е - народ богоугоден
Да има най-обемен робски стаж!
За Свободата ли е бил негоден
Или е нямал нужния кураж?

Египет, Вавилон и Рим за дълго
Били са негов страшен господар,
Изглежда тайно Сатаната зъл го
Е увенчавал с робския товар.

И той е трябвало да откупува
На малки части малко Свобода,
Щом е не можел да я извоюва
За себе си и своята родá.

Обичал той, природата, дедите,
Но преди всичко влюбен бил в парите.

2467.

Бог доста вече бе се отчуждил
От дребните проблеми на Земята,
Но въпреки че бе се провалил,
Следеше накъде вървят нещата.

И виждаше в Гомора и Содом
Как се развихрят съдбоносни страсти,
Как Лезбос шества в неговия дом,
Изпълнен с ненаситни педерастии.

Да ги избие със един замах
За него беше извънредно лесно
И те му заплатиха своя грях
Тъй както е от книгите известно.

По-сетне Господ своите деца
Громеше чрез подставени лица.

2468.

Избива враговете си Самсон
Със челюст от умрялото магаре
И тъй спасява Божия закон,
Спасява също своите другари.

Не беше трудно за добрия Бог
Да му даде калашников с пълнител,
Но той пред себе си бе дал оброк
Да бъде само на прогреса зрител.

Той рая си отдавна бе снабдил
С автомобили от последна мода,
Но никога не би си позволил
Да ги дари предсрочно на народа.

Освен това той не една година
Бе затруднен с доставка на бензина.

2469.

След нявгашния разрив със Адам
Бог бе натрупал разочарования,
Макар че хора в неговия храм
Изсипваха молитви с обещания.

Държеше Цезар да е Пръв трибун,
А Цезар се превърна във диктатор
На Александър беше опекун
Уж за добро... Той стана император.

Наполеон го просто отврати
С лъжите си за равенство и братство
И бе сменил красивите мечти
С войни, със власт, с разкош и със богатство.

Не виждаше Бог своята вина,
А образа на злия Сатана.

2470.

В ЦеКа на рая бе на дневен ред
Събрание на Райския съвет

Във връзка със единствената точка
Да се даде ли на човек отсрочка

Да спре да върши вече грях след грях,
А пред Всевишния да има страх.

Изказаха се младши херувими,
Изказаха се старши серафими

И всеки каза: “Страстно бих желал
Да присадя на хората морал,

Такъв морал, доброто който брани,
Но аз не зная как това да стане”...

Тогава Бог от святост озарен
Извика им “Разчитайте на мен!”

2471.

Отиде в своята лаборатория
И между протоколните тетрадки
Избра една зелена, взе, разтвори я
И си направи някакви извадки.

Тук беше тайнствената операция
С названието “Бебе в епруветка”,
Планувана за всяка земна нация,
Но чак след хилядната петилетка.

А после с фактор физиологически
Изтиска от божественото семе,
Запази го в нарочен съд магически
И викна Гавраил да го поеме.

“Иди на Онзи свят и разгласи,
Че моят син Земята ще спаси!”

2472.

Най-важният от всичките въпроси,
Които се отправяха към Бог,
Коя жена детето ще износи
Изискваше ответ във кратък срок.

“От теб очаквам инициатива”
Бе казал Бог веднъж на Гавраил,
“На мен като на Бог не ми отива
Да се съветвам със Сатанаил.”

Архангелът се тутакси захвана
С възложения граждански проект,
Момичето присадката прихвана
В очакване на крайния ефект.

Това момиче вече всички ние
Отдавна кръстихме Света Мария.

2473.

Детето се зовеше Божи Син,
Мария честно брачен лист попълни,
Макар по слухове, и не един,
То незаконно щеше да покълне.

И всеки можеше да потвърди
Ако бе непредубеден свидетел,
Че на Исус Христос Бог отреди
Да бъде жрец на всяка добродетел.

Със всичко усвоено от Сократ
Той почна да говори, не да пише,
За Него неприятелят бе брат,
Навеки благославян да е свише.

И ясно беше, че в това столетие
Той не разчиташе на дълголетие.

2474.

Исус бе всъщност редови човек
И никой нямаше да го пощади,
Дългът на Юда беше много лек –
Целуна го и после го предаде.

Бог сам и без подсказване разбра,
Че е направил втора важна грешка,
Че там във Гециманската гора
Бе победен от подлостта човешка.

Прибра обратно своя верен син
И райски губернатор го направи
Като му даде генералски чин
Според тогавашните райски нрави.

А на Земята даже и убит
Остана да живее като мит.

2475.

Исус бе с пълно право да извика
“О, Господи, защо ме изостави?!”
Със сила от велика по-велика
Бе Божи грях сина си да забрави.

Но нищо повече не съобщава
Евангелистът, плюл си във устата,
А може би звезда да осветява
Бог надлече бил е от Земята.

От майка си Исус добил опора
И затова пред нейната икона
До днешно време милиони хора
Очакват да ги пази от закона.

Дали дочакват то е друг въпрос,
Аз там не мисля да навирам нос.

2476.

А Гавраил бе усвоил уроците,
Които Бог му беше преподавал
И сладкодумна група на пророците
Отрано бе за делото събрал.

Един след друг ги пусна в обращение:
“Изпраща Бог Месията Исус!”
И не остана в хората съмнение:
“Очакваме Син Божи Златоуст!”

Но след Исус дойде ред на задачата
Учението да се утвърди,
А за да се реши добре най-паче тя
Бе нужно вярата да победи.

И всички си запретнаха ръкавите
Със цел да облагородяват нравите.

2477.

Но Луцифер от ада наблюдаваше
На Бог трудолюбивия екип
И нови козни срещу Бог създаваше...
Опасен много беше този тип!

Разедини любимото учение,
Разкол във него за да насади...
Кое от християнските течения
Върви в угодните на Бог следи?

Враждуват християните до втръсване
Безспир със Сатаната във съюз
След окончателното си откъсване
От добротата кротка на Исус.

Бабтисти, католици, православни,
Се увенчаха със победи славни.

2478.

Човекът знае вече без съмнение,
Че рай и ад са важни учреждения,

В живота ролята им е велика,
Те трайно са навлезли и в езика,

Но ако стане дума за сравняване
Над рая адът е с преобладаване –

За Мери казват “Адски е красива”,
А според други “Адски я не бива” –

Тъй райските реклами са изместени
И с адските събратя са заместени

С надждата, че те са претенденти
На Луцифер за бъдещи клиенти...

А може би тук всеки се стреми
Да свърши със grosнайсторско реми.

2479.

И Бог, и Дяволът, се образават
И даже не изпитват притеснение
В човешките списания да ровят
Във търсене на нововъведения.

Те дълго бяха неосведомени
За ДНК и връзката ѝ с гените,
Но после бяха щедро наградени
И заедно приветстваха промените.

Веднага в съответните архиви
Трогателни колекции възникнаха
От ДНК на мъртви и на живи
И чрез това на нуждите откликнаха.

А учени от Онзи свят намират,
Че лесно могат да ги рециклират.

2480.

Различни бяха в рая и във ада;
Те бяха даже противоположни,
Готови да воюват без пошава
С възможни средства и със невъзможни.

Във рая бяха видни имената
Луи Пастър, Платон, Кюри, Спиноза,
Чиято полза беше всепризната,
А в ада – Калигула, Барбароса...

Човечеството ни е със надежда,
Че първите ще се родят отново
И към това с очакване поглежда...
За вторите съвсем не е готово.

Но Луцифер без всякакво съмнение
Не е съгласен със подобно мнение.

Край на “Библейски напеви”

2481.

На хората със двойни имена
От всички повсеместно се завижда,
Чрез тях те крият своята вина,
Когато нова власт ще се съзижда.

При комунизма – личността една,
При демокрацията става друга,
Изтриват се позорните петна,
Вината се превръща във заслуга.

Народът е до болка търпелив,
Той вижда всичко, но не възразява,
За този грях не му е никой крив,

Лъжецът с леснина го управлява
И чрез лъжите чувства се щастлив
Да го залага и да го продава.

2482.

Тунелът е голям и пълен с мрак,
Побира лесно цялата държава,
В която всеки всекиму е враг
И да запази мрака се надява.

Начало няма той. И няма край,
Без връзка е със цялата Вселена,
Защото има форма на кравай
И самотата е несподелена.

А месеци един от друг по-зли
Полека в календара се изнизват
И в тъмна нощ подобно на стрели
Нещастния народ без жал пронизват.

Мечта все пак кого ли е обвзела
Да чака светлината във тунела?

2483.

На нашето съвремие пред прага
Нещата се уреждаха с тояга

Но след това прогресът ни зарадва,
Поднасяйки ни първа бойна брадва...

Така началникът откри, че с брадва
Е много лесно да се заповядва;

Комуто трябваше да му докладва,
Редовно сочеше, че има брадва,

А трябваше ли да се изповядва
Във храма предвидливо беше с брадва,

Дори ако присядва да обядва
Под дрехата си закопчал бе брадва.

И брадвата освен за инструмент
Успешно служеше за аргумент.

2484.

Със бога Дионисий на Земята
Завърши съдбоносен период,
От вярата изчезна веселбата,
Остана сериозният живот.

Светът на Саваот, Аллах, Йехова,
Със страх и грях замести всеки смях
И казаха, смехът че е отрова
За всеки, който кротко вярва в тях.

Коранът, Библията и Талмудът
Със мъдрост пълни са от край до край,
Целувката целувка е на Юда
И раят им дори е скучен рай.

Един светец остана позасмян
И той се казва Трифон Зарезан.

2485.

Не е ли чудно как преди година,
Чрез някаква магия непозната
Злобарите изчезнаха в чужбина
А “хейтери” останаха в страната?!

Модернизира ни се обществото,
Мръсниците научиха езици
И въобще не мига им окото
Да ползват в ругатните си чуждици.

Когато каже “хейтер” Вестникаря,
Простащината си с това прикрива
И на големите лъжи товара
Продава на тълпата доверчива.

Навярно твърде скоро той от “Пич”
Ще се преобрази в “Son of a bitch”*.

* *Son of a bitch* (англ.) – Кучи син.

2486.

Навред в литературните редакции
Се е събрала интересна гмеж -
Червена, но раздирана от фракции
На Вожда кой слуга е най-горещ.

Макар че те са всичките доверени,
Съвесем не са спасени от беди
И като част от общото треперене
Взаимно всеки всекиго следи.

Кой да получи най-голяма премия
Или държавен нов апартамент,
Или на българската Академия
Да стане доживотен президент?

Отвeтът е във определена поза
И подлост в неопределена доза.

2487.

За дресировка на народа-вол
Ти трябвав продължителни усилия:
“Чавдарче”, “Септемврийче”, “Комсомол”
са път към скотовъдната идилия.

То, опростачването, е велик процес,
Необходим на родната ти Партия,
Към комунизма тя те води днес
И простотията от нея дар ти е.

Във помощ ти е да се примириш
И да приемеш днешните лишения,
А после за награда, току-виж,
Отправят те в небесните селения.

Да креташ кротко и се възхищаваш,
За нищо друго вече ти не ставаш.

2488.

Дълбоко сред душевните недра
Се крие произходът на Закона:
На Откривателя – “Благодаря”,
На Футболиста – десет милиона.

Ваксината кого ли не спаси,
За да отиде след това на мача,
Възможно е един от тях да си,
Но мислиш ли по следната задача:

“Защо един с талант и много ум
Разкрива тайните на световете,
А друг с ритници и просташки шум
Обира на труда му плодовете?”

(Спестени и моментите не са
Как Футболистът секне си носа).

2489.

*Блажени бедните духом, защото тяхно
е царството небесно. (Еванг. Мат. 5:3)*

На сън общувах с древни богове
В захлас и не желяех да се будя,
Светът бе техен много векове,
По-силни бяха даже от Талмуда.

И всеки бе добър специалист,
Готов бе и ответственост да носи –
За битките бе Арес, Феб – артист,
А Хера – по семейните въпроси.

Но нямаше, за жалост, между тях
Бог посветен изцяло на Простака,
Това бе грашка, даже смъртен грях,
И на кончината им сложи знака.

А следващите богове на власт
Неправдата поправиха завчас.

2490.

Безликата тълпа на мнозинството
Напредъка желае да възспре
И труд полага за това, защото
В мъртвилото се чувства най-добре.

Макар и рядко раждат се таланти,
Способни светлина да ѝ дадат,
Пред бъдещето стават те гаранتي,
Повеждат я по неизброден път.

Но участта ѝ който подобрява,
Изкупва подвига с горчевини –
Предплата за посмъртната си слава
И чуждите щастливи бъднини.

Така било е и така ще бъде,
Жестоката тълпа жестоко съди.

2491.

От свръхестественост сме обкръжени
И тя прониква в нашите души,
Парализира мускули и вени,
Живота ни чрез страх да задуши.

Едно лице във вожд преобразено
Обсебило е цялата страна,
Защото всичко му е позволено,
Тъй както е през време на война.

Той може да убива! И убива!
Убийствата подържат го на власт,
Убива всяка наша съпротива
Дори и само да надигнем глас.

Убийството за него е естествено
И от съмнения не е предшествано.

2492.

Човек бе нявга в дружба със природата,
Но после ѝ се противопостави,
Потърси на разрухата изгодата
И като разрушител се прослави.

Мощта защо забравя на цунамите?
Самият той нима не е свидетел
На страшни земетръси и на драмите
След Етна и след Попокатепетел?

Но не и не! С безпримерно старание
Природата той безразсъдно дразни
Изпълнен със убийствено съзнание,
Деда че върши наукообразни.

Каква ли изненада за отплата
Подготвя като отговор Земята?

2493.

Как лесно хора жертват Свободата
И заживяват надалеч от нея!
Заделят ѝ една надгробна дата,
За да ги чака кротко във музея.

Безспорно липсата ѝ е изгодна
За скромния живот на мнозинството!
Стабилност дава тя международна
И мирен образ на Политбюрото.

Кръвопролитията стават тайно,
Човек до вчера, днес го вече няма,
Защо и как от всекиго е знайно,
Но тайната се крие чрез измама.

С измама всеки кръволок-владетел
Минава за прекрасен благодетел.

2494.

Боксьори, тенисисти, футболисти,
Са славата на цялата страна,
Но вие, младите, с души пречисти
Поглъщайте духовната храна!

Те припечелват много милиони
Във днешните щастливи времена,
Но въпреки че бедност ще ви гони,
Поглъщайте духовната храна!

За тях ще пишете красиви книжки,
Пред тях ще падате на колена,
А после със сподавяни въздишки
Поглъщайте духовната храна!

Поне на вас добре ви е известно:
За бедните е Царството небесно...

2495.

Във криво огледало се оглежда
На Истината тъмното лице
И всекиму различна тя изглежда –
Един я вижда хълм, а друг – зрънце.

Навярно много нещо не достига,
Но не и кривите огледала,
Света ограждат те като с верига,
Без тях Земята друга би била.

Наричат често Истината „свята”,
Но где е тя сега, коя е тя?
За седем милиарда наши братя
Прилича на несбъдната мечта.

За властите е тя досаден трън...
Той ги боде на яве и на сън.

2496.

Безумна нищета! Народен враг!
Погребват те наживо без опяло!
Като на изрод сочат твоя праг
И твойто тяло става тяхно тяло!

“Народен враг”, “Партиен враг”, “Злодей”
Са прозвища, с които си белязан,
Да се самоизлъгваш ти не смей,
Че само със това ще си наказан!

По лагери за непосочен срок
Животът ти злощастно ще протича,
Тоягата ще ти е цар и бог,
Ще те приспиват с песента на бича.

Словата ѝ се помнят много лесно:
“Подготвяй се за Царството небесно!”

2497.

Дали ще мога нявга да заспя,
Приспан от сън щастлив и непробуден
Без ужаса докрай да изтърпя
На смъртни мъки, от Смъртта принуден?

Живея със надежда за това,
Без болка искайки да се умира,
Човек измежду всички същества
Смъртта си може да организира.

Едни приживе гробници строят,
А други опрощения купуват
Очаквайки, че там на Онзи свят
Те многократно повече ще струват.

За среща със Смъртта и аз се стягам,
Но без на милостта ѝ да залагам.

2498.

За този страшно издържлив народ,
Привикнал в много робства да кротува,
Да жертваш къща, здраве и имот?
Нима си струва?

На тъмно той се чувства като кърт
И Свободата малко го вълнува...
За него да вървиш на явна смърт?
Нима си струва?

Той тайно се надява да умреш
И след това за тебе да тъгува...
Глупци във черква да ти палят свещ?
Нима си струва?

Не струва! Но при все това обаче
Героят смело към смъртта си крачи.

2499.

Машината работи в такт без грешка
Според изискването на програмата
И във месомелачката човешка
Без хората се разиграва драмата.

Това което превеха палачи
Сега е поверено на роботите
И ликвидационните задачи
Се точно изпълняват според квотите.

Убийствата са масови, безспирни...
Кои за тях са главните виновници
Във този свят, населен с хора мирни?
Мълчат гробокопачите-чиновници.

Конструкторът, машината създал,
Оказва се отдавна бил умрял.